Skatteutskottets betänkande 1984/85:20

om räntetillägg för räntefritt eller lågförräntat lån (prop. 1984/85:71)

Sammanfattning

I betänkandet tillstyrker utskottet förslaget i propositionen att frigränsen för räntetillägg på grund av räntefritt eller lågförräntat lån från arbetsgivare höjs från 100 kr. till 2000 kr.

Mot utskottets beslut reserverar sig utskottets borgerliga representanter. (M) och (fp) yrkar i en gemensam reservation att räntetillägg för ränteförmånliga lån slopas, medan (c) reserverar sig för en frigräns på 10000 kr..

Propositionen

Regeringen (finansdepartementet) föreslår i proposition 1984/85:71 att riksdagen antar vid propositionen fogade förslag till

1. lag om ändring i lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt,
2. lag om ändring i taxeringslagen (1956:623).

I propositionen föreslås att frigränsen för förmån av räntefritt eller lågförräntat lån från arbetsgivare vid beskattningen höjs från 100 kr. till 2000 kr.

Lagförslagen har följande lydelse.

1 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1947: 576) om statlig inkomstskatt

Härigenom föreskrivs att 10 § 6 mom. lagen (1947: 576) om statlig inkomstskatt[1] skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
10 §	

6 mom.[2] Skall den skattskyldige ta upp värde av bostadsförmån som intäkt av jordbruksfastighet skall vid beräkning av underlag för tilläggsbelopp tillägg göras med ett belopp motsvarande den del av räntekostnaderna på låneskulderna i förvärvskällan som belöper på bostaden, om den tillhör honom. På bostadsbyggnaden och därtill hörande tomtmark skall anses belöpa så stor del av dessa räntekostnader som byggnadens och tomtmarkens taxeringsvärde utgör av värdet av samtliga tillgångar i förvärvskällan.

Vid tillämpning av första stycket skall räntetillägget minskas med

[1] Senaste lydelse av lagens rubrik 1974: 770.

[2] Senaste lydelse 1983: 443.

Nuvarande lydelse *Föreslagen lydelse*

dels underskott som har uppkommit i den ifrågavarande förvärvskällan, *dels* den vid taxeringen fastställda inkomsten av kapital, dock högst 30 000 kronor, till den del denna inkomst inte har avräknats enligt 4 mom.

Har den skattskyldige vid beräkning av inkomst av fastighet eller rörelse yrkat avdrag för kostnader för en i räkenskaperna upptagen bil, båt eller liknande tillgång skall tillägg göras med ett belopp motsvarande en beräknad ränta på tillgångens värde i den mån denna har använts för privat bruk.

Har den skattskyldige erhållit lån från arbetsgivare eller uppdragsgivare och understiger den faktiskt erlagda räntan i fråga om lån från en och samma arbetsgivare eller uppdragsgivare sedvanlig ränta med mer än *100* kronor, skall tillägg göras med ett belopp motsvarande skillnaden. Sådant tillägg skall göras även om lånet har lämnats till sådan den skattskyldige närstående person som avses i 35 § 1 a mom. nionde stycket kommunalskattelagen (1928: 370). Med lån från arbetsgivare eller uppdragsgivare likställs annat lån om det finns anledning anta att denne har förmedlat lånet. Bestämmelserna i detta stycke tillämpas inte i fall som avses i fjärde stycket av nyssnämnda moment.

Har den skattskyldige erhållit lån från arbetsgivare eller uppdragsgivare och understiger den faktiskt erlagda räntan i fråga om lån från en och samma arbetsgivare eller uppdragsgivare sedvanlig ränta med mer än *2 000* kronor, skall tillägg göras med ett belopp motsvarande skillnaden. Sådant tillägg skall göras även om lånet har lämnats till sådan den skattskyldige närstående person som avses i 35 § 1 a mom. nionde stycket kommunalskattelagen (1928: 370). Med lån från arbetsgivare eller uppdragsgivare likställs annat lån om det finns anledning anta att denne har förmedlat lånet. Bestämmelserna i detta stycke tillämpas inte i fall som avses i fjärde stycket av nyssnämnda moment.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1985 och tillämpas första gången vid 1985 års taxering.

2 Förslag till

Lag om ändring i taxeringslagen (1956: 623)

Härigenom föreskrivs att 37 § 2 mom. taxeringslagen (1956: 623)[1] skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse *Föreslagen lydelse*

37 §

2 mom.[2] Vid avlämnande av uppgifter, varom stadgas i 1 mom., skall iakttagas följande.

Avser sådan förmån, varom i 1 mom. första och andra punkterna för-

---

[1] Lagen omtryckt 1971: 399.
Senaste lydelse av lagens rubrik 1974: 773.
[2] Senaste lydelse 1983: 444.

Nuvarande lydelse *Föreslagen lydelse*

mäles, endast en del av året, skall upplysning meddelas om den tidrymd, för vilken förmånen utgått.

I kontrolluppgift, som upptager särskild resekostnads- och traktamentsersättning, skall angivas beloppet av dels resekostnadsersättning och dels traktamentsersättning jämte tid för vilken traktamentsersättning utgått. Därvid skola uppgifter lämnas om traktamentsersättning dels för förrättningar inom riket i enlighet med vad nedan sägs och dels för förrättningar utom riket. I fråga om förrättningar inom riket skola uppgifter lämnas särskilt för förrättningar som icke varit förenade med övernattning (endagsförrättningar), förrättningar som varit förenade med övernattning men icke medfört vistelse mer än femton dygn i följd på en och samma ort (korttidsförrättningar) samt övriga resor (långtidsförrättningar). För endagsförrättningar uppgives utgiven traktamentsersättning och antal dagar. Vid beräkning av antalet dagar för endagsförrättningar medräknas icke sådan endagsförrättning, som varat högst fyra timmar; förrättning som varat mer än fyra timmar men högst tio timmar räknas som halv dag; längre förrättning räknas som hel dag. För korttids- och långtidsförrättningar uppgives utgiven traktamentsersättning och antal nätter övernattning skett. De första femton dygnen av varje långtidsförrättning uppgivas såsom korttidsförrättning. – I kontrolluppgift skall i förekommande fall särskilt anmärkas, att arbetsgivaren utöver traktamentsersättningen, haft utgifter för den anställdes bostad eller uppehälle under förrättningen.

Om skattechefen i det län där arbetsgivarens hemortskommun är belägen medger det, behöver arbetsgivaren, i stället för att lämna uppgift enligt tredje stycket om traktamentsersättning vid förrättning inom riket, endast anmärka i kontrolluppgiften att sådan ersättning utgått. Förutsättning för medgivande är att ersättning utgår enligt sådana grunder att den kan antagas icke komma att överstiga avdragsgill ökning i levnadskostnaderna. Motsvarande medgivande kan lämnas även beträffande resekostnadsersättning för färd med allmänt kommunikationsmedel. Medgivande lämnas endast om arbetsgivaren har ett större antal anställda, som mera regelbundet företager tjänsteresor, och medgivandet bedömes vara utan olägenhet för taxeringsarbetet. Medgivande får ej lämnas fåmansföretag i fråga om uppgifter rörande företagsledaren och honom närstående personer samt delägare i företaget. Lämnat medgivande gäller tills vidare. Det kan begränsas till viss grupp av anställda. – Ansökan om medgivande göres hos länsstyrelsen senast den 31 oktober året före taxeringsåret. Talan mot beslut, varigenom ansökan om medgivande avslagits eller medgivande återkallats, föres hos riksskatteverket genom besvär som skola ha inkommit till verket inom en månad från den dag då klaganden erhöll del av beslutet. Mot riksskatteverkets beslut får talan icke föras.

Därest vid avlönings utbetalande avdrag skett för löntagares eller hans efterlevandes pensionering, skall i kontrolluppgiften upptagas bruttolön och vad som avdragits.

Av kontrolluppgift enligt 1 mom. första, andra eller sjunde punkten skall framgå om arbetsgivaren har att för utgivet belopp betala arbetsgivaravgifter enligt lagen (1981: 691) om socialavgifter. I kontrolluppgift som nu har sagts skall särskilt för sig tas upp representationsersättning och särskilt för sig annan kostnadsersättning än resekostnads- och traktamentsersättning.

I kontrolluppgift skall särskilt för sig tas upp sådant avdrag som har gjorts för preliminär A-skatt eller enligt lagen (1982: 1006) om avdrags- och

Nuvarande lydelse *Föreslagen lydelse*

uppgiftsskyldighet beträffande vissa uppdragsersättningar.

I kontrolluppgift skall anges namn och postadress samt personnummer eller organisationsnummer för såväl den uppgiftsskyldige som den uppgiften avser. Kan personnummer inte anges för den som uppgiften avser skall redovisas dennes födelsetid. Har den uppgiftsskyldige tilldelats särskilt redovisningsnummer enligt 53 § 1 mom. uppbördslagen (1953:272) skall detta anges i stället för den uppgiftsskyldiges personnummer eller organisationsnummer. I kontrolluppgift som lämnas av fåmansföretag skall anges om personen är företagsledare eller honom närstående person eller delägare i företaget.

Kontrolluppgift, som i 1 mom. tredje punkten sägs och som avser pensionsförsäkring tagen annorledes än i samband med tjänst, skall innehålla uppgift om tidigare och nuvarande ägare till försäkringen och, om möjligt, fång varigenom äganderätten övergått samt, i förekommande fall, den som erhållit förfoganderätten till försäkringen. Kontrolluppgift, som avser pensionsförsäkring tagen i samband med tjänst, skall innehålla uppgift om den som enligt tjänsteavtalet skall åtnjuta pensionsförmånen.

I kontrolluppgift skall lämnas uppgift om lån som har lämnats räntefritt, eller mot ränta understigande sedvanlig ränta, till arbets- eller uppdragstagare, om det sammanlagda värdet av förmåner av detta slag uppgår till mer än *100* kronor. Uppgiften skall avse lånebeloppet och erlagd ränta.

I kontrolluppgift skall lämnas uppgift om lån som har lämnats räntefritt, eller mot ränta understigande sedvanlig ränta, till arbets- eller uppdragstagare, om det sammanlagda värdet av förmåner av detta slag uppgår till mer än *2 000* kronor. Uppgiften skall avse lånebeloppet och erlagd ränta.

Kontrolluppgift enligt 1 mom. punkterna 1–3, 3 b–3 f eller 8 skall avfattas på blankett enligt fastställt formulär. Särskild uppgiftshandling skall lämnas för varje person.

Riksskatteverket får på ansökan av uppgiftsskyldig medge undantag från bestämmelserna i elfte stycket. Mot riksskatteverkets beslut får talan ej föras.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1985 och tillämpas första gången i fråga om kontrolluppgift till ledning vid 1985 års taxering.

Motionerna

1984/85:216 av Kjell Johansson m. fl. (fp)

I motionen yrkas att riksdagen beslutar om sådana ändringar i lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt och i taxeringslagen (1956:623) att förmånen av räntefritt eller lågförräntat lån från arbetsgivare ej beskattas.

1984/85:217 av Stig Josefson m. fl. (c)

I motionen yrkas att riksdagen med ändring av propositionen beslutar att de vid propositionen fogade lagförslagen skall antas med den ändringen att orden "2 000 kronor" byts ut mot "10 000 kronor".

1984/85:218 av Knut Wachtmeister m. fl. (m)

I motionen yrkas

1. att riksdagen beslutar att räntetillägg för räntefritt eller lågförräntat lån skall slopas,

2. att riksdagen, därest yrkandet under 1 icke skulle bifallas, beslutar att frigränsen för förmån av räntefritt eller lågförräntat lån från arbetsgivare höjs från 100 kronor till 10 000 kronor.

Utskottet

Riksdagen antog våren 1982 ett förslag till skattereform att genomföras i tre etapper inkomståren 1983, 1984 och 1985. Reformen innebär bl. a. att underskottsavdragens skattemässiga värde, när reformen vid 1986 års taxering är fullt utbyggd, begränsats till ca 50 % av avdragsbeloppet. Begränsningen åstadkoms genom att den statliga inkomstskatten delas upp i två delar, ett grundbelopp och ett tilläggsbelopp med skilda skatteskalor och med olika underlag för beräkningen. Underlaget för grundbelopp bestäms på det traditionella sätt som gäller för beräkning av beskattningsbar inkomst, medan tilläggsbelopp endast utgår i inkomstskikt över den s. k. brytpunkten vid 16 basenheter (124 800 kr. vid 1986 och 1987 års taxeringar).

Underlag för tilläggsbelopp (UTB) utgör den beskattningsbara inkomsten ökad med främst sådant underskott i egen eller samtaxerad makes förvärvskälla, som dragits av vid bestämmande av den skattskyldiges beskattningbara inkomst. Vid beräkning av UTB skall hänsyn också tas till vissa förmåner som en skattskyldig åtnjutit. Tillägg skall sålunda göras bl. a. när en skattskyldig av sin arbetsgivare fått ett räntefritt lån eller ett lån mot lägre ränta än normalt.

I samband med att riksdagen våren 1983 antog viss följdlagstiftning till inkomstskattereformen beslöts med anledning av ett motionsyrkande att ränteförmån som uppgick till högst 100 kr. inte skulle föranleda räntetillägg.

Vid förra riksmötet väcktes ett flertal motioner rörande räntetillägg vid beräkning av UTB. I motionerna kritiserades reglerna från såväl materiella som formella utgångspunkter. Skatteutskottet framhöll med anledning härav att det måste vara ett krav att de skatteintäkter som reglerna om UTB medförde för statsverket stod i rimlig proportion till de betydande administrativa och andra kostnader som det nya systemet drog med sig. Utskottet fann det också angeläget att kravet på rättvisa och likformighet vid taxeringen så långt möjligt tillgodosågs och menade att man från dessa utgångspunkter kunde rikta kritik mot bestämmelserna, bl. a. när det gällde räntetillägg för lån mot låg eller ingen ränta. I enlighet med utskottets hemställan resulterade motionerna i ett tillkännagivande av riksdagen att riksskatteverket (RSV) genom olika åtgärder borde söka underlätta uppgiftslämnandet samt föreslå de ändringar i regelsystemet och vidta de justeringar av verkets anvisningar som kunde visa sig påkallade.

Detta tillkännagivande föranledde regeringen att ge (RSV) i uppdrag att göra en översyn av reglerna om räntetillägg. I en delrapport i oktober i år lade RSV fram förslag om vissa omedelbara åtgärder avseende räntetillägg för räntefritt eller lågförräntat lån från arbetsgivare.

Förslaget i propositionen innebär att frigränsen för räntetillägg på grund av sådant lån höjs från 100 kr. till 2 000 kr.

I motionerna 218 av Knut Wachtmeister m. fl. (m) och 216 av Kjell Johansson m. fl. (fp) yrkas att räntetillägg för räntefritt eller lågförräntat lån slopas. I förstnämnda motion begär motionärerna alternativt att frigränsen för förmån av räntefritt eller lågförräntat lån höjs från 100 kr. till 10 000 kr. Krav på en uppräkning av frigränsen till 10 000 kr. ställs också i motion 217 av Stig Josefson m. fl. (c). Ett genomgående argument i motionerna är att bestämmelserna om räntetillägg kräver arbetsinsatser och innebär kostnader som inte står i rimlig proportion till beskattningsresultatet och att den i propositionen föreslagna uppräkningen av frigränsen endast kommer att medföra marginella administrativa förenklingar.

Skatteutskottet delar finansministerns uppfattning att reglerna om räntetillägg för räntefritt eller lågförräntat lån från arbetsgivare bygger på en i och för sig riktig princip, eftersom man genom ett sådant lån åstadkommer en tyst kvittning mellan tjänsteinkomst och ränteutgift.

I likhet med finansministern finner utskottet det också synnerligen angeläget att man tar till vara alla tillfällen att förenkla taxeringsförfarandet för de skattskyldiga och skattemyndigheterna. Som utskottet påpekade vid förra riksmötet måste det vara ett krav att de intäkter som en skatteregel medför för statsverket står i rimlig proportion till de administrativa och andra kostnader som en tillämpning av regeln medför.

Bestämmelserna om räntetillägg för lån mot låg eller ingen ränta tillgodoser enligt utskottets mening inte detta krav. Av RSV:s delrapport, fogad som bilaga till propositionen, framgår att antalet skattskyldiga, som påförts räntetillägg för lån utan eller mot låg ränta, enligt en undersökning genomförd per den 28 september 1984 uppgick till ca 149 000, att lånen i allmänhet avsett obetydliga belopp och att den uträknade skatten från räntetilläggen då 1982 års skattereform är fullt genomförd 1985 (1986 års taxering) kan beräknas till ungefär 9,8 milj. kr. Merarbetet till följd av bestämmelserna om räntetillägg för ränteförmånliga lån står således inte i någon rimlig proportion till beskattningsresultatet. Även i övrigt är enligt RSV erfarenheterna av tillämpningen av räntetilläggsbestämmelserna vid 1984 års taxering negativa.

Mot den bakgrunden är det tillfredsställande att RSV så snabbt kunnat ta fram material till stöd för en ändring av den gällande ordningen. RSV, som redovisar alternativa förslag till lösningar, anser att man i första hand bör avstå från att beskatta förmån av räntefria eller lågförräntade lån och att man, om dagens regler bibehålls, bör införa en frigräns om 5 000 kr.

Med hänsyn till det merarbete som bestämmelserna om räntetillägg för lån

mot låg eller ingen ränta inneburit för såväl skattskyldiga och arbetsgivare som skatteförvaltningen samt de högst försumbara skatteintäkter som detta merarbete enligt RSV:s beräkningar kan väntas leda till finns det enligt utskottets mening från rent administrativa utgångspunkter skäl som talar för att man bör avstå från att beakta ränteförmånliga lån vid beräkning av UTB.

En sådan ordning skulle emellertid kunna leda till betydande skattelättnader i enskilda fall.

Som RSV framhåller i sin delrapport kan inte förutsägas vilken omfattning de ränteförmånliga lånen kommer att få i framtiden om de inte beaktas i skatte- och avgiftssammanhang. Det finns enligt utskottets mening därför anledning att iaktta viss försiktighet när man bestämmer frigränsens belopp. I avvaktan på mer långsiktiga förslag från RSV i fråga om räntetillägg för lån mot låg eller ingen ränta liksom i fråga om andra räntetillägg i UTB-systemet anser utskottet sig böra biträda förslaget i propositionen. Utskottet avstyrker följaktligen bifall till motionerna.

Utskottet hemställer

1. beträffande *slopande av räntetillägg för ränteförmånliga lån*
   att riksdagen avslår motion 1984/85:218 yrkande 1 och motion 1984/85:216,
2. beträffande *uppräkning av frigränsen till 10 000 kr.*
   att riksdagen med bifall till proposition 1984/85:71 och med avslag på motion 1984/85:218 yrkande 2 och motion 1984/85:217 antar de vid propositionen fogade förslagen till
   1. lag om ändring i lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt,
   2. lag om ändring i taxeringslagen (1956:623).

Stockholm den 29 november 1984

På skatteutskottets vägnar
RUNE CARLSTEIN

Närvarande: Rune Carlstein (s), Stig Josefson (c), förste vice talman Ingegerd Troedsson (m), Olle Westberg (s), Hagar Normark (s), Bo Lundgren (m), Ingemar Hallenius (c), Egon Jacobsson (s), Karl Björzén (m), Kjell Johansson (fp), Anita Johansson (s), Lars Hedfors (s), Ewy Möller (m), Bruno Poromaa (s) och Erkki Tammenoksa (s).

Reservationer

Slopande av räntetillägg för ränteförmånliga lån (mom. 1)

1. Förste vice talman Ingegerd Troedsson (m), Bo Lundgren (m), Karl Björzén (m), Kjell Johansson (fp) och Ewy Möller (m) anser

dels att det avsnitt av utskottets yttrande som börjar på s. 6 med "Skatteutskottet delar" och slutar på s. 7 med "till motionerna" bort ha följande lydelse:

De praktiska erfarenheter man hittills har av tillämpningen av 1982 års skattereform visar entydigt att de skatteintäkter som räntetilläggsreglerna medfört för statsverket inte står i någon rimlig proportion till de administrativa och andra kostnader som dessa regler dragit med sig.

Av riksskatteverkets delrapport framgår att en mycket betydande del av de räntetillägg som gällt lån mot låg eller ingen ränta avsett skattskyldiga med inkomster under brytpunkten. Dessa skall inte beskattas för räntetillägg, men eftersom UTB enligt gällande bestämmelser skall fastställas för i princip alla skattskyldiga belastar också deras räntetillägg skatteadministrationen. I övrigt utvisar RSV:s delrapport att antalet skattskyldiga som påförts räntetillägg för lån utan eller mot låg ränta – enligt en undersökning genomförd per den 28 september 1984 – uppgick till endast ca 149 000, att lånen i allmänhet avsett obetydliga belopp och att den uträknade skatten från räntetilläggen då 1982 års skattereform är fullt genomförd 1985 (1986 års taxering) kan beräknas till ungefär 9,8 milj. kr. Bestämmelserna om räntetillägg för lån mot låg eller ingen ränta står således inte i någon rimlig proportion till beskattningsreslutatet.

RSV, som redovisar alternativa förslag till lösningar, anser att man i första hand bör avstå från att beskatta förmån av räntefria eller lågförräntade lån. Med hänsyn till det merarbete som bestämmelserna om räntetillägg för ränteförmånliga lån inneburit för såväl skattskyldiga och arbetsgivare som skatteförvaltningen delar utskottet RSV:s uppfattning. Det skattebortfall som en avveckling av ränteförmånsbeskattningen kommer att medföra torde även på sikt vara mycket marginellt, och detsamma gäller de skattelättnader som en sådan avveckling i enstaka fall kan innebära. Genom en avveckling av räntetilläggen för ränteförmånliga lån underlättar man också en övergång till ett förenklat deklarations- och taxeringsförfarande och undanröjer den orättvisa i dagens system som innebär att man kan påföras tilläggsbelopp för ränteförmånligt lån även om räntan vid marknadsmässig nivå hade kunnat kvittas mot överskott av kapital. Utskottet tillstyrker med det anförda motionerna 218 yrkande 1 och 216.

dels ansett att utskottet i mom. 1 bort hemställa

att riksdagen med bifall till motion 1984/85:218 yrkande 1 och motion 1984/85:216 avslår de vid propositionen fogade lagförslagen och antar följande

1. Förslag till
Lag om ändring i lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt

Härigenom förskrivs att 10 § sista stycket lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt skall upphöra att gälla.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1985 och tillämpas första gången vid 1985 års taxering.

2. Förslag till
Lag om ändring i taxeringslagen (1956:623)

Härigenom förskrivs att 37 § 2 mom. tionde stycket taxeringslagen (1956:623) skall upphöra att gälla.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1985 och tillämpas första gången vid 1985 års taxering.

Uppräkning av frigränsen till 10 000 kr, (mom. 2)

2. Stig Josefson och Ingemar Hallenius (båda c)[1] anser

dels att det avsnitt av utskottets yttrande som börjar på s. 6 med "Skatteutskottet delar" och slutar på s. 7 med "till motionerna" bort ha följande lydelse:

De praktiska – – – (= reservation 1.) – – – – – till beskattningsresultatet.

RSV, som redovisar alternativa förslag till lösningar, anser att man i första hand bör avstå från att beskatta förmån av räntefria eller lågförräntade lån.

Med hänsyn till det merarbete som bestämmelserna om räntetillägg för lån mot låg eller ingen ränta inneburit för såväl skattskyldiga och arbetsgivare som skatteförvaltningen samt de högst försumbara skatteintäkter som detta merarbete enligt RSV:s beräkningar kan väntas leda till finns det enligt utskottets mening från administrativa utgångspunkter skäl som talar för att man bör helt avstå från att beakta ränteförmånliga lån vid beskattningen.

Med hänsyn till att frågan huruvida ränteförmån skall ingå i underlaget för arbetsgivaravgifter f. n. är föremål för utredning och till att ett slopande av ränteförmånsbeskattningen i enskilda fall kan leda till skattelättnader som från rättvisesynpunkt kan ifrågasättas, finns det enligt utskottets mening anledning att, i avvaktan på det slutliga resultatet av skatteförenklingskommitténs arbete, behålla beskattningen av ränteförmånliga lån. Frigränsen bör emellertid höjas väsentligt mer än enligt förslaget i propositionen. En rimlig nivå kan enligt utskottets mening vara 10 000 kr.

---

[1] Under förutsättning att riksdagen beslutar att räntetillägg för förmånliga lån skall beskattas yrkar (m) i andra hand att frigränsen bestäms till 10 000 kr. = reservation 2.

Med det anförda tillstyrker utskottet bifall till motion 217.

dels ansett att utskottet i mom. 2 bort hemställa

att riksdagen med bifall till motion 1984/85:217 och motion 1984/85:218 yrkande 2 och med anledning av proposition 1984/85:71 antar de vid propositionen fogade förslagen till

1. lag om ändring i lagen (1947:576) om statlig inkomstskatt med den ändringen att i 10 § 6 mom. fjärde stycket "2 000 kronor" ersätts med "10 000 kronor".

2. lag om ändring i taxeringslagen (1956:623) med den ändringen att i 37 § 2 mom. tionde stycket "2 000 kronor" ersätts med "10 000 kronor".